

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

17. září 2009 *

Ve věci C-519/07 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 21. listopadu 2007,

Komise Evropských společenství, zastoupená H. van Vlietem a S. Noëm, jako zmocněnci,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

příčemž další účastníci řízení je:

Koninklijke FrieslandCampina NV, dříve Koninklijke Friesland Foods NV, dříve Friesland Coberco Dairy Foods Holding NV, se sídlem v Meppel (Nizozemsko), zastoupená E. Pijnacker Hordijkem a W. Geursenem, advocaten,

žalobkyně v prvním stupni,

* Jednací jazyk: nizozemština.

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení A. Rosas, předseda senátu, A. Ó Caoimh, J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka
a A. Arabadžev (zpravodaj), soudci,

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: H. von Holstein, náměstek vedoucího soudní kanceláře,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. března 2009,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 23. dubna
2009,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Komise Evropských společenství se svým kasačním opravným prostředkem domáhá zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 12. září 2007, Koninklijke Friesland Foods v. Komise (T-348/03, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud částečně zrušil rozhodnutí Komise 2003/515/ES ze dne 17. února 2003 o režimu podpor uplatňovaných Nizozemskem ve vztahu k mezinárodním činnostem financování (Úř. věst. L 180, s. 52, dále jen „sporné rozhodnutí“).

Vnitrostátní právní rámec

- 2 Novelou zákona o korporační dani z roku 1969, jejímž cílem bylo zabránění erozi daňového základu a posílení daňové správy (wet tot wijziging van de wet op de vennootschapsbelasting 1969 met het oog op het tegengaan van uitholling van de belastinggrondslag en het versterken van de fiscale infrastructuur) ze dne 13. prosince 1996 (Stb. 1996, č. 651) byl do zákona o korporační dani z roku 1969 (wet op de vennootschapsbelasting 1969, dále jen „zákon z roku 1969“) vložen článek 15b, jenž zavedl zvláštní daňový režim pro mezinárodní činnosti financování podniků náležejících do skupiny (dále jen „režim CFA“). Tento režim vstoupil v platnost dne 1. ledna 1997.
- 3 Článek 15b odst. 1 první věta zákona z roku 1969 zní:

„Subjektu náležejícímu k mezinárodní skupině, který vykonává výhradně z Nizozemska činnosti financování ve prospěch subjektů náležejících k této skupině, které mají sídlo nebo jsou obdobně umístěny v nejméně čtyřech státech nebo na dvou světadílech, správce daně povolí na žádost poplatníka a za podmínek, které stanoví, tvořit rezervu na rizika spojená s těmito činnostmi financování [...]“

- 4 Z článku 15b odst. 3 zákona z roku 1969 vyplývá, že poplatník, který je oprávněn k využívání režimu CFA, může tvořit rezervu na rizika z 80 % svého celkového zdanitelného zisku. Částky, z nichž je rezerva takto tvořena, mohou být použity k různým účelům stanoveným tímto zákonem. Podle článku 15b odst. 5 tohoto zákona tak v případě nákupu akcií nizozemské či zahraniční společnosti nebo v případě kapitálového vkladu do takové společnosti, může být podíl ve výši 50 až 100 % nákupní ceny nebo kapitálového vkladu hrazen z této rezervy s osvobozením od daně.

- 5 Článek 15b odst. 10 zákona z roku 1969 stanoví, že správce daně na žádost poplatníka rozhodne o povolení využívat režim CFA a stanoví podmínky využívání režimu rozhodnutím, proti kterému se lze odvolat (dále jen „povolení CFA“). Povolení CFA je udělováno na období 10 let.

- 6 V návaznosti na přijetí sporného rozhodnutí byl článkem 1 oddílem D zákona ze dne 15. září 2005, kterým se mění zákon o korporáční dani z roku 1969 – zrušení režimu financování podniků náležejících ke skupině (wet van 15 september 2005 houdende wijziging van de wet op de vennootschapsbelasting 1969 – vervallen van concernfinancieringsregeling, Stb. 2005, č. 468) zrušen článek 15b zákona z roku 1969.

- 7 Článek 2 uvedeného zákona ze dne 15. září 2005 stanoví, že článek 15b zákona z roku 1969 a ustanovení, která z něj vyplývají, zůstávají použitelné pro poplatníky daně z příjmu právnických osob, kteří ke dni 11. července 2001 splňovali podmínky pro povolení režimu CFA. Uvedený článek 2 rovněž stanoví, že toto přechodné ustanovení se použije po dobu 10 let ode dne, od něhož byl poplatník oprávněn tvořit rezervu, aniž by toto období mohlo překročit datum 31. prosince 2010.

Skutečnosti předcházející sporu

Skutečnosti předcházející spornému rozhodnutí

- 8 V rámci obecné diskuse o škodlivé daňové soutěži přijala Rada Evropské unie a zástupci vlád členských států dne 1. prosince 1997 usnesení o kodexu chování v oblasti zdanění podniků (Úř. věst. 1998, C 2, s. 2). Členské státy se v tomto ohledu zavázaly postupně rušit některá daňová opatření, která byla shledána škodlivými, zatímco Komise

vyjádřila svůj úmysl přezkoumávat a opětovně přezkoumávat daňové režimy platné v jednotlivých členských státech s ohledem na pravidla týkající se státních podpor.

- 9 V rámci tohoto přezkumu vyzvala Komise dopisem ze dne 12. února 1999 Nizozemské království k poskytnutí informací o režimu CFA. Informace byly tímto členským státem poskytnuty v odpovědi ze dne 8. března 1999.
- 10 Dne 27. prosince 2000 podala Koninklijke FrieslandCampina NV (dále jen „KFC“) u nizozemského daňového úřadu žádost o povolení CFA.
- 11 Dopisem ze dne 11. července 2001 oznámila Komise Nizozemskému království své rozhodnutí zahájit ohledně režimu CFA formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 ES (dále jen „rozhodnutí ze dne 11. července 2001“). Toto rozhodnutí společně s výzvou zúčastněným osobám, aby vyjádřily své připomínky k tomuto režimu, bylo uveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství* (Úř. věst. 2001, C 306, s. 6).
- 12 Dne 26. července 2001 informoval nizozemský daňový úřad KFC o zahájení uvedeného řízení. V důsledku toho bylo projednávání žádosti společnosti KFC o povolení CFA pozastaveno.
- 13 Dopisem ze dne 3. října 2002 se Nizozemské království u Komise dovolávalo toho, že vzhledem k zásadám ochrany legitimního očekávání a dodržování nabytých práv by Komise měla umožnit podnikům, které byly v dané době k využívání režimu CFA oprávněny, v jeho využívání pokračovat až do uplynutí doby platnosti udělených povolení.

14 Dne 5. prosince 2002 nizozemský ministr financí přijal rozhodnutí následujícího znění:

„Počínaje dnešním dnem zastavuji vyřizování jakékoli nové žádosti o použití režimu [CFA].“

Sporné rozhodnutí

15 Komise sporným rozhodnutím prohlásila režim CFA za neslučitelný se společným trhem. Uznala nicméně v bodech 111 a 112 odůvodnění tohoto rozhodnutí, že vzhledem k tomu, že je tento režim podobný režimu zavedenému v Belgii královským nařízením č. 187 ze dne 30. prosince 1982 o zdanění koordinačních center (dále jen „režim BCC“), který nebyl považován za státní podporu ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES, mohly se osoby oprávněné k využívání režimu CFA k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001 platně dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání. Na základě čl. 14 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 ES] (Úř. věst. L 83, s. 1, Zvl. vyd. 08/01, s. 339), který zejména stanoví, že „Komise nebude vyžadovat navrácení podpory, pokud by to bylo v rozporu s obecnými zásadami práva Společenství“, tak Komise upustila od toho, aby nařídila podpory poskytnuté použitím režimu CFA navrátit.

16 Mimoto Komise v článku 2 sporného rozhodnutí povolila, aby osoby, které byly k využívání režimu CFA oprávněny k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001, mohly pokračovat v jeho využívání až do uplynutí doby platnosti povolení CFA, která jim byla na dobu deseti let udělena nizozemskými daňovými úřady, nejpozději však do dne 31. prosince 2010. Zvláště vzhledem k pokrokům učiněným na úrovni Společenství v oblasti boje proti škodlivé daňové soutěži a postupnému snižování počtu podniků oprávněných režim CFA využívat, měla Komise v bodě 118 odůvodnění sporného

rozhodnutí za to, že osoby oprávněné k využívání uvedeného režimu mohou z důvodu „těchto výjimečných okolností“ pokračovat jak v tvoření rezerv nových, tak ve využívání rezerv stávajících.

Skutečnosti následující po sporném rozhodnutí

- 17 Dopisem ze dne 11. dubna 2003 Nizozemské království zejména žádalo Komisi o písemné potvrzení skutečnosti, že přechodný režim upravený v článku 2 sporného rozhodnutí se vztahuje rovněž na podniky, které, ačkoliv ještě nedisponovaly povolením CFA, podaly žádost o první povolení CFA přede dnem 5. prosince 2002, tedy datem, počínaje nímž byla každá nová žádost o takové povolení zamítnuta, a to v rozsahu, v němž tyto podniky splňovaly podmínky režimu CFA k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001.
- 18 V dopise datovaném 7. července 2003 uvedla Komise, že z bodu 118 odůvodnění sporného rozhodnutí a jeho článku 2 jasně vyplývá, že se přechodný režim jím upravený na uvedené podniky nevztahuje. Zároveň uvedla, že pokud by nizozemské orgány udělily dotyčným podnikům povolení CFA, bylo by to ekvivalentní udělení nové podpory v rozporu s uvedeným rozhodnutím.
- 19 Dne 21. srpna 2003 zamítl nizozemský daňový úřad žádost o CFA podanou společností KFC z důvodu, že Komise přijala ohledně režimu CFA záporné rozhodnutí, jak je uvedeno ve sdělení Komise ze dne 7. července 2003.

Žaloba k Soudu a napadený rozsudek

- 20 KFC se u Soudu domáhala zrušení článku 2 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž z přechodného režimu upraveného tímto rozhodnutím vylučuje subjekty, které k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001 měly u nizozemských daňových úřadů podanou žádost o povolení CFA, o které do tohoto data nebylo dosud rozhodnuto.
- 21 Jak vyplývá z bodu 103 napadeného rozsudku, KFC zakládala svou žalobu na třech žalobních důvodech. První z nich se dělil na dvě části, přičemž v první se KFC dovolávala porušení zásady ochrany legitimního očekávání a v druhé povinnosti Komise být seznámena se skutečností, že existovaly žádosti o povolení CFA, o kterých nebylo k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001 dosud rozhodnuto. Druhý žalobní důvod vycházel z porušení zásady rovného zacházení a třetí z porušení povinnosti uvést odůvodnění.
- 22 Komise vznesla dvě námitky nepřijatelnosti a podpůrně navrhla Soudu zamítnout žalobu jako neopodstatněnou.
- 23 Soud uvedené námitky nepřijatelnosti zamítl. Pokud jde o námitku nepřijatelnosti vycházející z nedostatku právního zájmu na podání žaloby, měl Soud v bodě 72 napadeného rozsudku za to, že pokud by žalobě bylo vyhověno, mohla by se KFC u nizozemských orgánů dovolávat určitých práv, pokud jde o využívání režimu CFA, nebo přinejmenším u nich nechat přezkoumat svou žádost, což odůvodňuje její právní zájem na podání žaloby.
- 24 Pokud jde o námitku nepřijatelnosti vycházející z nedostatku aktivní legitimace, Soud v bodech 94 a 98 napadeného rozsudku rozhodl, že KFC je bezprostředně a osobně

sporným rozhodnutím dotčena, jelikož patří k omezenému okruhu poplatníků, o jejichž žádosti o povolení CFA nebylo dosud rozhodnuto k okamžiku rozhodnutí nizozemských orgánů o pozastavení pojednávání takových žádostí.

- 25 V bodě 99 napadeného rozsudku měl Soud za to, že skutečnost, že se žádosti poplatníků náležejících k tomuto omezenému okruhu týkaly prvního povolení stát se oprávněnými k využívání daného daňového režimu, a nikoliv obnovení povolení již existujícího, jako tomu bylo ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 22. června 2006, *Belgie a Forum 187 v. Komise* (C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. I-5479), nebrání konstatování, že tito poplatníci byli sporným rozhodnutím zvláště dotčeni.
- 26 Soud poté vyhověl žalobě společnosti KFC a zrušil článek 2 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž vylučuje z přechodného režimu, který upravuje, subjekty, které k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001 měly podanou u nizozemských daňových úřadů žádost o povolení CFA, o které do tohoto data nebylo dosud rozhodnuto.
- 27 Soud totiž považoval za opodstatněné první a druhý žalobní důvod, které vycházejí v tomto pořadí z porušení zásady ochrany legitimního očekávání a zásady rovného zacházení.
- 28 Pokud jde o porušení zásady ochrany legitimního očekávání, Soud v bodech 125 a 126 napadeného rozsudku uvedl, že tato zásada, jejímž cílem je zajištění předvídatelnosti situací a právních vztahů, které spadají pouze do práva Společenství, se netýká právních situací, na které se vztahuje výhradně vnitrostátní právo. Otázka, zda KFC je, či není osobou oprávněnou k využívání režimu CFA, a otázka, zda splňuje podmínky k využívání tohoto režimu stanovené, je tudíž pro posouzení existence jejího legitimního očekávání ohledně slučitelnosti režimu CFA s právem Společenství irelevantní.

- 29 S odkazem na výše citovaný rozsudek Belgie a Forum 187 v. Komise Soud v bodě 127 napadeného rozsudku připomněl, že použití zásady ochrany legitimního očekávání vyžaduje, aby orgán Společenství vyvolal na straně subjektů práva podloženou naději založenou na konkrétních ujištěních, které subjektu byly poskytnuty, přičemž požadovaná legitimita očekávání předpokládá, že obezřetný a informovaný hospodářský subjekt se mohl důvodně spoléhat na zachování situace vyplývající z aktu či jednání dotčeného orgánu. Připomněl rovněž, že ochraně poskytované uvedenou zásadou může nicméně zabránit nepominutelný veřejný zájem.
- 30 V projednávaném případě, co se týče zaprvé existence legitimního očekávání na straně společnosti KFC, Soud v bodě 131 napadeného rozsudku usoudil, že z důvodů uvedených v bodech 111 a 112 odůvodnění sporného rozhodnutí, zmíněných v bodě 15 tohoto rozsudku, vzbudilo jednání Komise ohledně režimu BCC očekávání skutečnosti, že režim CFA nepředstavuje režim podpor podléhající zákazu.
- 31 Zadruhé, pokud jde o legitimitu tohoto očekávání, měl Soud v bodech 132 až 135 napadeného rozsudku za to, že zahájení formálního vyšetřovacího řízení ohledně režimu CFA rozhodnutím ze dne 11. července 2001 nemohlo předjímat hodnocení uvedeného režimu ze strany Komise v jejím konečném rozhodnutí, a že tudíž toto rozhodnutí nemohlo samo o sobě zabránit tomu, aby se KFC dovolávala zásady ochrany legitimního očekávání. V bodě 136 napadeného rozsudku Soud dodal, že i za předpokladu, že by uvedené rozhodnutí bylo způsobilé oslabit důvěru společnosti KFC ve slučitelnost režimu CFA s pravidly Smlouvy o ES, mohla KFC nicméně očekávat, že jí sporné rozhodnutí, které se odchyluje od dřívějšího posouzení Komise ohledně podobného režimu, tedy režimu BCC, poskytne čas nezbytný k tomu, aby mohla účinně vzít na vědomí tuto změnu v posouzení týkajícím se slučitelnosti režimu CFA se společným trhem.
- 32 Soud v tomto ohledu v bodě 137 napadeného rozsudku rozhodl, že „doba, která uplynula mezi zveřejněním rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení, tedy dnem 31. října 2001, a [sporným] rozhodnutím, byla dostatečná k tomu, aby mohla [KFC] vzít v úvahu dopad případného rozhodnutí o zrušení dotčeného režimu. Nezpochybňovaná skutečnost, že [KFC] přijala opatření, která považovala za nezbytná k tomu, aby splnila zákonné podmínky režimu CFA, [...] totiž předpokládá zavedení

účetních opatření a přijetí finančních a hospodářských rozhodnutí, která nemohou být změněna ve lhůtě kratší nežli patnáct měsíců“.

- 33 Zatřetí, co se týče vyvážení zájmu společnosti KFC založeného na legitimním očekávání na straně jedné a případného nepominutelného zájmu Společenství na straně druhé, rozhodl Soud v bodě 139 napadeného rozsudku, že vzhledem k tomu, že Komise sama ve sporném rozhodnutí uznala, že osoby skutečně oprávněné k využívání režimu CFA se mohly dovolávat ochrany legitimního očekávání za účelem získání přechodného období, ve kterém jim je umožněno nadále uvedeného režimu využívat, jak používáním rezerv již existujících, tak k vytváření nových, nebrání použití zásady ochrany legitimního očekávání ve prospěch společnosti KFC žádný kategorický zájem.
- 34 Na základě těchto skutečností Soud v bodě 140 napadeného rozsudku vyhověl prvnímu žalobnímu důvodu uplatňovanému společností KFC v rozsahu, v němž tento důvod vycházel z porušení zásady ochrany legitimního očekávání.
- 35 Pokud jde o druhou část tohoto žalobního důvodu, Soud následně v bodech 141 až 143 tohoto rozsudku dodal, že otázka, zda dotčený orgán Společenství byl skutečně obeznámen se situací subjektu, který se ochrany legitimního očekávání dovolává, nesouvisí s podmínkami, za kterých se uvedená zásada použije. S ohledem na funkci této zásady, kterou je zaručit předvídatelnost situací a právních vztahů spadajících do práva Společenství, totiž nemůže být její použitelnost vázána na otázku, zda byl orgán, který se odchýlil od dřívějšího posouzení, konkrétně informován o všech situacích a právních vztazích, jejichž předvídatelnost je změnou jeho postoje dotčena. Z těchto důvodů měl Soud za to, že skutečná obeznámenost Komise s konkrétní situací společnosti KFC k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001 nemá na posouzení žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady ochrany legitimního očekávání žádný vliv.

- 36 Co se týče druhého žalobního důvodu společnosti KFC, vycházejícího z porušení zásady rovného zacházení, Soud v bodech 149 a 150 napadeného rozhodl, že tím, že Komise neupravila přechodná opatření pro poplatníky, o jejichž žádosti nebylo v okamžiku oznámení sporného rozhodnutí dosud rozhodnuto, tuto zásadu porušila. Soud se v tomto ohledu opíral o svůj rozbor žalobního důvodu vycházejícího z porušení zásady ochrany legitimního očekávání.
- 37 Za těchto podmínek dospěl Soud k závěru, že není namístě přezkoumávat třetí žalobní důvod uplatňovaný společností KFC.

Návrhová žádání účastnic řízení

- 38 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek, zamítl žalobu společnosti KFC na neplatnost sporného rozhodnutí a uložil posledně uvedené náhradu nákladů řízení. Podpůrně Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž přiznává práva hospodářským subjektům odlišným od společnosti KFC, které k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001 měly u nizozemských daňových orgánů podanou žádost o povolení CFA, a zamítl žalobu na neplatnost sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž takovým hospodářským subjektům přiznává práva.
- 39 KFC navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 40 Komise na podporu svého kasačního opravného prostředku uvádí šest důvodů kasačního opravného prostředku. První a druhý důvod kasačního opravného prostředku vycházejí v uvedeném pořadí z nesprávných právních posouzení, jichž se Soud dopustil tím, že v bodě 66 napadeného rozsudku rozhodl o tom, že KFC měla právní zájem na podání žaloby proti spornému rozhodnutí, ačkoliv nesplňovala podmínky stanovené nizozemským právem pro možnost využívat režim CFA, a v bodě 100 uvedeného rozsudku o tom, že je KFC tímto rozhodnutím osobně dotčena.
- 41 Třetí důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení, jehož se měl Soud dopustit tím, že v bodech 141 až 143 napadeného rozsudku měl za to, že skutečnost, že Komise nebyla obeznámena s existencí a situací společnosti KFC a ostatních podniků, které se s ní nacházely v totožné situaci, není relevantní pro účely posouzení existence legitimního očekávání na straně společnosti KFC.
- 42 Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku se dělí na dvě části, z nichž první vychází ze zkreslení skutkového stavu, jehož se měl Soud dopustit v bodě 137 napadeného rozsudku, a druhá z nesprávného právního posouzení, kterého se měl Soud dopustit v bodech 125 až 140 napadeného rozsudku při přezkumu legitimního očekávání, jehož existence se dovolává KFC.
- 43 Pátý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení, jehož se měl Soud dopustit tím, že v bodech 149 a 150 tohoto rozsudku rozhodl, že Komise porušila zásadu rovného zacházení, když zacházela rozdílně s poplatníky, kteří se všichni mohli dovolávat přiznání přechodného období.
- 44 Konečně šestý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení, jehož se měl Soud dopustit tím, že ve znění výroku napadeného rozsudku přiznal práva všem subjektům, které měly podanou žádost o první povolení CFA k datu 11. července 2001.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumenty účastnic řízení

45 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku, který je třeba přezkoumat na prvním místě, se Komise dovolává toho, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že v bodě 100 napadeného rozsudku rozhodl, že KFC byla sporným rozhodnutím osobně dotčena. Tak tomu ovšem není, protože toto rozhodnutí je opatřením obecné povahy a KFC, která není osobou oprávněnou k využívání režimu CFA, patří k blíže neurčenému okruhu osob k využívání tohoto režimu oprávněných potenciálně. Skutečnost, že KFC podala žádost o povolení CFA před datem rozhodnutí ze dne 11. července 2001 nemá v tomto ohledu žádný vliv. Mimoto Komise nevěděla o existenci podniků, které se nacházely v situaci totožné jako KFC, která nevyužila možnosti upravené čl. 88 odst. 2 ES předložit své připomínky v rámci formálního vyšetřovacího řízení ohledně režimu CFA zahájeného posledně uvedeným rozhodnutím.

46 Komise zvláště Soudu vytýká, že neodlišil situaci společnosti KFC, která se týká žádosti o první povolení, od situace vztahující se k obnovení povolení, jako ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Belgie a Forum 187 v. Komise. Podle Komise je KFC dotčena jako všechny ostatní podniky, které k využívání režimu CFA nebyly nikdy oprávněny, a nikoliv „zvláště“, jak byly dotčeny podniky uvedené v tomto rozsudku, pokud šlo o režim BCC, a jejichž stávající situace byla změněna rozhodnutím zrušeným uvedeným rozsudkem, což není případ společnosti KFC, pokud jde o sporné rozhodnutí.

Závěry Soudního dvora

47 V souladu s čl. 230 čtvrtým pododstavcem ES může fyzická nebo právnická osoba napadnout žalobou rozhodnutí určené jiné osobě, pouze pokud se jí uvedené rozhodnutí bezprostředně a osobně dotýká.

- 48 Pokud jde o první z takto vyjádřených podmínek, z ustálené judikatury vyplývá, že aby byla osoba dotčena bezprostředně, je vyžadováno, aby dotčené opatření Společenství mělo bezprostřední účinky na právní situaci této osoby a aby adresátům tohoto opatření, pověřeným jeho provedením, nebyla ponechána žádná posuzovací pravomoc, přičemž toto provedení má být čistě automatické povahy a vyplývat výlučně z právní úpravy Společenství, aniž by bylo třeba použít další prostředkující předpisy (rozsudek Soudního dvora ze dne 5. května 1998, *Dreyfus v. Komise*, C-386/96 P, Recueil, s. I-2309, bod 43).
- 49 V projednávaném případě, jak uvedl Soud v bodě 94 napadeného rozsudku, vyplývá z článku 2 sporného rozhodnutí, že nizozemské orgány byly povinny, aniž by disponovaly jakýmkoliv prostorem pro uvážení, zamítnout všechny žádosti o první povolení CFA, o nichž dosud nebylo rozhodnuto, přičemž podniky, které nebyly oprávněny k využívání režimu CFA k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001, nemohly využít přechodného režimu.
- 50 Za těchto podmínek Soud správně posoudil, že sporné rozhodnutí se společností KFC bezprostředně dotýká.
- 51 Co se týče druhé podmínky obsažené v článku 230 ES, je třeba připomenout, že skutečnost, že sporné ustanovení, které má svou povahou a působností obecný charakter vzhledem k tomu, že se použije obecně na zúčastněné hospodářské subjekty, nevylučuje, že by se mohlo některých z nich osobně dotýkat (výše uvedený rozsudek *Belgie a Forum 187 v. Komise*, bod 58 a citovaná judikatura).
- 52 Nicméně fyzická nebo právnická osoba může tvrdit, že je osobně dotčena, pouze tehdy, pokud je sporným ustanovením zasažena z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ni zvláštní, nebo faktické situace, která ji vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám (výše uvedený rozsudek *Belgie a Forum 187 v. Komise*, bod 59).

- 53 Podnik totiž v zásadě nemůže napadnout rozhodnutí Komise, jímž je zakázán režim podpor v určitém odvětví, jestliže je tímto rozhodnutím dotčen pouze z důvodu své příslušnosti k tomuto odvětví a svého postavení osoby potenciálně oprávněné k využívání uvedeného režimu. Takové rozhodnutí je ve vztahu k tomuto podniku opatřením s obecnou působností, které se uplatní v objektivně vymezených situacích a z něhož vyplývají právní následky pro určitou kategorii subjektů vymezených obecně a abstraktně (rozsudek ze dne 2. února 1988, *Kwekerij van der Kooy a další v. Komise*, 67/85, 68/85 a 70/85, Recueil, s. 219, bod 15; ze dne 7. prosince 1993, *Federmineraria a další v. Komise*, C-6/92, Recueil, s. I-6357, bod 14, jakož i ze dne 19. října 2000, *Itálie a Sardegna Lines v. Komise*, C 15/98 a C 105/99, Recueil, s. I 8855, bod 33).
- 54 Naproti tomu Soudní dvůr rozhodl, že pokud se napadený akt dotýká skupiny osob, jež byly nebo mohly být známy v okamžiku přijetí tohoto aktu, a na základě kritérií vlastních členům této skupiny, mohou tyto osoby být tímto aktem osobně dotčeny, neboť patří k omezenému okruhu hospodářských subjektů (viz rozsudky ze dne 17. ledna 1985, *Piraiki-Patraiki a další v. Komise*, 11/82, Recueil, s. 207, bod 31, a ze dne 26. června 1990, *Sofrimport v. Komise*, C-152/88, Recueil, s. I-2477, bod 11, jakož i výše uvedený rozsudek *Belgie a Forum 187 v. Komise*, bod 60).
- 55 Je nesporné, na jednu stranu, že důsledkem sporného rozhodnutí bylo zamítnutí těch žádostí o první povolení CFA, o nichž dosud nebylo k datu oznámení tohoto rozhodnutí rozhodnuto, a to bez přezkumu, a na druhé straně, že dotčené podniky byly dokonale známy z důvodu samotné existence takové žádosti v okamžiku, kdy uvedené rozhodnutí bylo přijato. V tomto ohledu je třeba připomenout, že KFC patřila do skupiny nejvýše čtrnácti žadatelů o první povolení CFA, o jejichž žádostech k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001 nebylo dosud rozhodnuto, že projednání těchto žádostí bylo v návaznosti na toto rozhodnutí pozastaveno a že nizozemské orgány oznámily dne 5. prosince 2002, že s okamžitou platností ukončují vyřizování všech nových žádostí o použití režimu CFA.
- 56 Jak správně shledal Soud v bodech 98 a 100 napadeného rozsudku, KFC tedy náležela k omezenému okruhu podniků zvláště dotčených sporným rozhodnutím, a nikoli k blíže neurčené skupině podniků náležejících k dotčenému odvětví.

57 Je totiž třeba uvést, že podnik podávající žádost o první povolení CFA musel proto, aby mohl využít režimu CFA, již přijmout nezbytná opatření za účelem splnění kritérií vyžadovaných pro tento režim. Mimoto, jelikož nizozemské orgány nedisponovaly v tomto ohledu žádným prostorem pro uvážení, musely povolení udělit, byly-li uvedené podmínky splněny. Podniky, o jejichž žádosti o první povolení CFA nebylo rozhodnuto, tak musí být považovány za podniky sporným rozhodnutím dotčené z důvodu vlastností, které jsou jim vlastní, a z důvodu faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním podnikům náležejícím k dotčenému odvětví, které žádost o první povolení CFA nepodaly.

58 Z toho vyplývá, že tyto podniky mají každý individuálně aktivní legitimaci k podání žaloby proti spornému rozhodnutí.

59 Toto tvrzení není zpochybněno argumentem Komise, podle něhož si na jedné straně nebyla Komise vědoma existence podniků nacházejících se v situaci společnosti KFC a na druhé straně KFC nevyužila možnosti upravené v čl. 88 odst. 2 ES, předložit připomínky v rámci formálního vyšetřovacího řízení ohledně režimu CFA. Skutečnost, zda byla Komise seznámena se situací podniků, které podaly žádost o první povolení CFA, nemá totiž žádný vliv na to, zda jsou tyto podniky sporným rozhodnutím osobně dotčeny.

60 V důsledku toho měl Soud správně za to, že KFC je aktivně legitimována.

61 Z toho vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumenty účastnic řízení

- 62 Komise má za to, že se Soud tím, že v bodě 66 napadeného rozsudku rozhodl, že KFC má právní zájem na podání žaloby, ačkoliv nespĺňovala podmínky režimu CFA, dopustil nesprávného právního posouzení. Dovolává se toho, že podle ustálené judikatury existence právního zájmu na podání žaloby předpokládá, že zrušení napadeného aktu je samo o sobě způsobilé mít právní následky. Avšak vzhledem k tomu, že navrhované zrušení by vyústilo ve prospěch společnosti KFC pouze tehdy, pokud by nizozemské orgány v budoucnu konstatovaly, že KFC splňuje podmínky pro povolení režimu CFA, nemělo by v opačném případě toto zrušení s ohledem na její právní situaci žádný právní následek.

Závěry Soudního dvora

- 63 Podle ustálené judikatury má žalobce právní zájem na podání žaloby tehdy, pokud je žaloba svým výsledkem způsobilá přinést prospěch straně, která ji podala (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 25. července 2002, *Unión de Pequeños Agricultores v. Rada*, C-50/00 P, Recueil, s. I-6677, bod 21; ze dne 3. dubna 2003, *Parlament v. Samper*, C-277/01 P, Recueil, s. I-3019, body 30 a 31, jakož i usnesení ze dne 5. března 2009, *Komise v. Provincia di Imperia*, C-183/08 P, bod 19 a citovaná judikatura).
- 64 V projednávaném případě je nesporné, že pokud by sporné rozhodnutí rozšířilo přechodný režim na žádosti o první povolení CFA, o kterých nebylo do data oznámení tohoto rozhodnutí dosud rozhodnuto, byly by tyto žádosti nizozemskými orgány posuzovány. V tomto ohledu je třeba připomenout, že tyto orgány nedisponovaly žádnou diskreční pravomocí a byly povinny udělit uvedené povolení, byly-li podmínky pro využívání režimu CFA naplněny.

65 KFC tak k datu podání své žaloby k Soudu měla vzniklý a trvajícím právní zájem na podání žaloby proti spornému rozhodnutí vzhledem k tomu, že v případě jeho zrušení by bylo přistoupeno k přezkumu její žádosti o první povolení CFA, a KFC by tedy mohla získat oprávnění k využívání uvedeného režimu, pokud by splňovala uvedená kritéria. Jak správně rozhodl Soud v bodech 59 a 66 napadeného rozsudku, tato skutečnost je sama o sobě dostatečná k tomu, aby přinesla společnosti KFC „prospěch“ ve smyslu judikatury uvedené v bodě 63 tohoto rozsudku.

66 Argument Komise, podle něhož KFC nesplňovala podmínky režimu CFA, nemůže toto tvrzení zpochybnit, jelikož se nejedná o skutečnost právně potvrzenou a nepopíratelnou. V případě zamítnutí tohoto kasačního opravného prostředku nebo potvrzení zrušení sporného rozhodnutí na konci tohoto řízení nebo v návaznosti na něj není totiž vyloučeno, že by nizozemské orgány dospěly k rozhodnutí, že společnosti KFC bude využívání režimu CFA povoleno (viz obdobně usnesení ze dne 25. ledna 2001, Lech-Stahlwerke v. Komise, C-111/99 P, Recueil, s. I-727, bod 19).

67 Za těchto podmínek Komise neprokázala, že by žaloba podaná společností KFC k Soudu nebyla způsobilá přinést svým výsledkem společnosti KFC prospěch.

68 Soud tudíž měl správně za to, že KFC měla na podání žaloby právní zájem.

69 Z toho vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

K druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku

Argumenty účastnic řízení

- 70 V druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku se Komise dovolává nesprávného právního posouzení, kterého se Soud dopustil tím, že v bodech 125 až 140 napadeného rozsudku rozhodl, že skutečnost, že společnosti KFC nebylo využívání režimu CFA povoleno, nemá vliv na použitelnost zásady ochrany legitimního očekávání z důvodu, že se jedná o právní stav, jenž je součástí výhradně vnitrostátního práva.
- 71 Nicméně v projednávaném případě je třeba určit, zda právo Společenství ukládá na základě této zásady Komisi povinnost povolit nizozemským daňovým úřadům udělit společnosti KFC povolení CFA.
- 72 Uvedená zásada však není v projednávaném případě použitelná.
- 73 Zaprvé totiž Komise neposkytla společnosti KFC, o jejíž existenci nevěděla, konkrétní ujištění ohledně toho, že je režim CFA slučitelný se společným trhem, ani nepřijala v tomto smyslu vůči společnosti KFC žádný konkrétní závazek.
- 74 Zadruhé KFC nebyla obezřetným a informovaným hospodářským subjektem ve smyslu judikatury týkající se zásady ochrany legitimního očekávání.

- 75 Na prvním místě je totiž třeba v tomto ohledu rozlišovat situaci hospodářského subjektu žádajícího o obnovení povolení, na základě něhož měl právo využívat režim podpor, jenž byl dříve považován za slučitelný se společným trhem, jako tomu bylo ve věci, v níž byl vydán výše citovaný rozsudek *Belgie a Forum 187 v. Komise*, od situace podniku, kterému jako společnosti KFC nikdy takové povolení uděleno nebylo, a který se tudíž nemůže dovolávat legitimního očekávání k tomu, aby vyžadoval možnost využívat přechodný režim, který dočasně zachovává možnost dotčným režim podpor využívat.
- 76 Na druhém místě Komise poukazuje na to, že i pokud by bylo připuštěno, že KFC uskutečnila značné investice, aby splnila podmínky vyžadované nizozemským právem pro využívání režimu CFA, podala KFC svou žádost o první povolení CFA až 27. prosince 2000, ačkoliv v návaznosti na zveřejnění usnesení o kodexu chování v oblasti zdanění podniků, zmíněného v bodě 8 tohoto rozsudku, a sdělení o uplatňování pravidel týkajících se státních podpor na opatření, která spadají do přímého zdanění podniků (Úř. věst. 1998, C 384, s. 3), si musely již od roku 1998 všechny obezřetné a informované hospodářské subjekty být vědomy toho, že je pravděpodobné, že Komise posoudí režim CFA jako režim státních podpor a prohlásí jej za neslučitelný se společným trhem. Konstatování obsažené v bodě 135 napadeného rozsudku, podle něhož „pouze na základě rozhodnutí ze dne 11. července 2001 nebyl obezřetný a informovaný hospodářský subjekt s to předvídat přijetí [sporného] rozhodnutí“, je tudíž nesprávné a je samo o sobě důvodem pro zrušení tohoto rozsudku.
- 77 Na třetím místě skutečnost, že by bývalo bylo možné, že by Komise po rozhodnutí ze dne 11. července 2001 přijala rozhodnutí o tom, že režim CFA nepředstavuje režim podpor, nevede na rozdíl od závěru Soudu vyjádřeného v bodě 132 napadeného rozsudku k tomu, že by se mohla KFC oprávněně dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání.
- 78 Zatřetí, pokud jde o vyvážení zájmů, má Komise za to, že očekávání společnosti KFC by bylo za všech předpokladů velmi obecné povahy a že neexistuje žádný logický vztah mezi, na jedné straně, prohlášením, podle něhož se mohou osoby, které jsou k využívání režimu CFA skutečně oprávněny, dovolávat zásady ochrany legitimního očekávání,

a závěrem Soudu, že neexistuje žádný kategorický zájem Společenství, který by bránil tomu, aby se této zásady dovolávala užitečně KFC.

- 79 Napadený rozsudek by konečně vedl k tomu, že by v budoucnosti všechny subjekty, které budou mít podanou žádost o poskytnutí podpory před zahájením řízení na základě čl. 88 odst. 2 ES, podávaly žalobu na neplatnost.
- 80 KFC namítá nejprve, že judikatura Soudního dvora nevyžaduje, aby legitimní očekávání, které má být chráněno, bylo založeno na konkrétních závazcích orgánu Společenství. Je tak ze strany Komise rozporuplné uznat, jak učinila ve sporném rozhodnutí, že její rozhodnutí týkající se režimu BCC vyvolalo legitimní očekávání, a ve svém návrhu, jímž byl podán kasační opravný prostředek, tvrdit, že se jedná „jen o rozhodnutí týkající se jiného režimu podpor, pouze v některých aspektech srovnatelného“, nikoliv o konkrétní závazek vůči společnosti KFC. Žádnému z podniků, jichž se týká přechodný režim upravený sporným rozhodnutím, navíc takový závazek nebyl dán.
- 81 Dále pokud jde o posouzení, zda je KFC obezřetným a informovaným hospodářským subjektem, tato společnost tvrdí, že neexistuje žádný důvod pro to, aby za takové subjekty byly považovány osoby oprávněné k využívání režimu BCC v době, kdy čekaly na rozhodnutí týkající se jejich žádostí o obnovení povolení v rámci tohoto režimu, zatímco KFC v době čekání na odpověď ohledně své žádosti o první povolení CFA by jím být neměla. Mimoto, jak konstatoval Soud, rozhodnutí ze dne 11. července 2001 nemohlo podle společnosti KFC mít za důsledek skutečnost, že by její legitimní očekávání ohledně slučitelnosti režimu CFA se společným trhem k tomuto datu zaniklo. *A fortiori* nemohlo toto legitimní očekávání zaniknout před přijetím tohoto rozhodnutí.
- 82 Konečně, co se týče vyvážení zájmů, otázka, zda legitimní očekávání společnosti KFC bylo „velmi obecné povahy“, nebo jiné, je zcela irelevantní. Jakmile totiž jednou legitimní očekávání vzniklo, bez ohledu na to, jakým způsobem ho Komise vyvolala, mělo dojít k vyvážení zájmu dotyčného subjektu práva se zájmem Společenství.

83 V každém případě Komise nemůže žádným způsobem odůvodnit, že tomu, aby byl prospěch z přechodného režimu povolen čtrnácti podnikům, o jejichž žádosti o první povolení CFA nebylo k datu sporného rozhodnutí dosud rozhodnuto, brání zájem Společenství. Mimoto ani rozsah poskytnuté podpory, nebo podpory, která by byla poskytnuta, ani počet podniků, které se mohou zásady ochrany legitimního očekávání dovolávat, aby dosáhly prospěchu z přechodného režimu, nemůže ovlivnit použití této zásady. Konečně vzhledem k tomu, že takové situace, jako je situace v projednávaném případě, jsou vzácné, napadený rozsudek podle společnosti KFC nezpůsobí zvýšení počtu neoznámených režimů podpor.

Závěry Soudního dvora

84 Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání je otevřeno každému jednotlivci, u kterého vyvolal orgán Společenství podložené naděje na základě konkrétních ujištění, které mu poskytl. Nicméně, pokud je obezřetný a informovaný hospodářský subjekt s to předvídat přijetí opatření Společenství, které se může dotknout jeho zájmů, nemůže se této zásady dovolávat, je-li toto opatření přijato (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Belgie a Forum 187 v. Komise, bod 147 a citovaná judikatura).

85 Mimoto, i kdyby Evropské společenství dříve vytvořilo situaci způsobitou vyvolat legitimní očekávání, přijetí přechodných opatření ohledně situací, které vznikly před vstupem nové právní úpravy v platnost, ale mohly se od té doby ještě vyvíjet, může bránit kategorický veřejný zájem (výše uvedený rozsudek Belgie a Forum 187 v. Komise, bod 148 a citovaná judikatura).

86 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že v případě neexistence kategorického veřejného zájmu Komise tím, že nestanovila v případě zrušení právní úpravy přechodná opatření chránící očekávání, které by hospodářský subjekt mohl legitimně ohledně právní úpravy Společenství mít, porušila pravidlo vyšší právní síly (výše uvedený rozsudek Belgie a Forum 187 v. Komise, bod 149 a citovaná judikatura).

- 87 Ve světle předcházejících úvah je třeba připomenout, v první řadě, že v bodech 111 a 112 sporného rozhodnutí Komise sama měla za to, že režim CFA má s režimem BCC společné prvky a že vzhledem k tomu, že ve svém rozhodnutí ze dne 2. května 1984 týkajícím se režimu BCC [Čtrnáctá zpráva o politice hospodářské soutěže (1984), s. 271] měla za to, že systém, na němž byl posledně zmíněný režim založen, neobsahuje podpory ve smyslu čl. 92 odst. 1 Smlouvy o EHS (poté čl. 92 odst. 1 Smlouvy o ES, nyní po změně čl. 87 odst. 1 ES), uznala argumenty Nizozemského království a zúčastněných třetích osob ohledně existence legitimního očekávání na straně osob oprávněných k využívání režimu CFA, přičemž upustila od nařízení poskytnuté podpory navrátit.
- 88 Je však důležité zdůraznit, že KFC se nacházela v situaci odlišné od situace poplatníků, jejichž legitimní očekávání Komise uznala v bodech 113 až 118 odůvodnění sporného rozhodnutí, vzhledem k tomu, že nebyla osobou oprávněnou k využívání režimu CFA, nýbrž pouze podala žádost o první povolení CFA.
- 89 Ačkoliv, jak tvrdí KFC, správce daně je povinen udělit povolení CFA každému poplatníkovi, který o něj požádá a splňuje zákonné podmínky k tomu, aby mohl být oprávněnou osobou, je totiž podle nizozemského zákona nicméně nezbytné, aby po ověření, že poplatník tyto zákonné podmínky splňuje, správce daně přijal rozhodnutí, které může mimoto samo stanovit určité podmínky.
- 90 Krom toho situace poplatníků, již podali žádost o první povolení CFA, nemůže být užitečně porovnávána se situací poplatníků, kteří podali žádost o obnovení povolení BCC, jejichž legitimní očekávání Soudní dvůr uznal ve výše uvedeném rozsudku *Belgie a Forum 187 v. Komise*.
- 91 V tomto rozsudku Soudní dvůr vzal v úvahu významné investice, které uskutečnily podniky, které byly držiteli povolení k využívání režimu BCC, o jehož obnovení žádaly,

a dlouhodobé závazky, jež přijaly. Avšak žadatelé o první povolení CFA se v zásadě, pokud jde o investice a závazky, nenacházejí ve stejné situaci jako poplatníci, kterým již bylo povolení CFA uděleno.

92 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že KFC se nikdy konkrétním způsobem nevyjádřila o uskutečněných investicích nebo přijatých závazcích. Z jejího stanoviska před Soudem tak, jak je shrnuto v bodě 51 napadeného rozsudku, naopak vyplývá, že „pokud by Komise bývala nepřijala sporné rozhodnutí, mohla počínaje rokem 2000 tvořit svou rezervu na rizika až do stanovení konečných daňových výměrů“. Stejným způsobem KFC uvedla rozhodnutí, která by byla mohla přijmout v oblasti rezerv na rizika a ohledně sídla financující společnosti.

93 Tyto jednotlivé skutečnosti ukazují, že KFC napadá to, že by v budoucnu nemohla mít možnost využívat výhod plynoucích z povolení CFA.

94 Avšak taková situace je odlišná od situace oprávněných majících povolení CFA, kteří by, nebyla-li by přechodná opatření přijata, utrpěli ztráty z důvodu investic uskutečněných nebo závazků přijatých v minulosti, v době, kdy legalita dotyčného daňového režimu nebyla zpochybňována.

95 V důsledku toho se Soud tím, že v bodě 140 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise porušila zásadu ochrany legitimního očekávání tím, že nepovolila společnosti KFC využívat výhod plynoucích z přechodného režimu stanoveného sporným rozhodnutím, dopustil nesprávného právního posouzení.

96 Z toho vyplývá, že druhá část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku je opodstatněná.

K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku a první části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku

- 97 Vzhledem k tomu, že druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku bylo vyhověno, není nezbytné přezkoumávat první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku ani třetí důvod kasačního opravného prostředku.

K pátému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumenty účastnic řízení

- 98 Komise má za to, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení tím, že rozhodl, že se KFC mohla dovolávat zásady rovného zacházení. Zejména uvádí, že KFC nemůže být v žádném případě připodobňována k podnikům, které byly oprávněny k využívání režimu CFA, které vyjádřily své připomínky v rámci řízení zahájeného rozhodnutím ze dne 11. července 2001 a pro něž nizozemské orgány žádaly o zavedení přechodného režimu.
- 99 KFC se domnívá, že by tento důvod kasačního opravného prostředku měl být považován za nepřipustný v rozsahu, v němž se týká skutkových otázek, a ve zbývající části by měl být zamítnut. Připomíná v tomto ohledu, že pokud jde o zásadu rovného zacházení, jedinou relevantní otázkou je, zda existují dostatečně důležité objektivní důvody takové povahy, že mohou odůvodnit rozdílnost zacházení. Žádný z údajných rozdílů uváděných Komisí, pokud jde o situaci společnosti KFC a situace podniků, které byly oprávněny k využívání režimu CFA k datu rozhodnutí ze dne 11. července 2001, přitom podle názoru společnosti KFC není takové povahy, aby rozdílné zacházení odůvodnil.

Závěry Soudního dvora

- 100 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury spočívá porušení zásady rovného zacházení jako obecné zásady práva Společenství v použití odlišných pravidel na srovnatelné situace nebo v použití stejného pravidla na odlišné situace (viz zejména rozsudky ze dne 7. května 1998, *Lease Plan*, C-390/96, Recueil, s. I-2553, bod 34, a ze dne 19. září 2000, *Německo v. Komise*, C-156/98, Recueil, s. I-6857, bod 84).
- 101 V projednávaném případě je nesporné, že Komise ve sporném rozhodnutí zacházela odlišným způsobem s podniky, které byly oprávněné k využívání režimu CFA, a s podniky, o jejichž žádosti o první povolení CFA nebylo k datu tohoto rozhodnutí dosud rozhodnuto, když první na rozdíl od druhých oprávnila k využívání přechodného režimu.
- 102 Z bodů 87 až 94 tohoto rozsudku vyplývá, že tato rozdílnost zacházení byla odůvodněná vzhledem k tomu, že dané kritérium rozdílnosti poukazuje na objektivně odlišné situace těchto dvou kategorií podniků.
- 103 Soud se tudíž dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 149 a 150 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise sporným rozhodnutím porušila zásadu rovného zacházení tím, že nepovolila společnosti KFC využívat uvedený přechodný režim, z důvodu, že tímto Komise zacházela rozdílně se subjekty práva nacházejícími se ve srovnatelné situaci, pokud jde o legitimní očekávání, které mohly mít ohledně poskytnutí přiměřeného přechodného období.
- 104 Z toho vyplývá, že pátý důvod kasačního opravného prostředku je opodstatněný.

105 Vzhledem k výše uvedenému, a aniž by bylo nezbytné přezkoumávat šestý důvod kasačního opravného prostředku, je třeba napadený rozsudek zrušit.

K žalobě před Soudem

106 V souladu s čl. 61 prvním pododstavcem statutu Soudního dvora může Soudní dvůr v případě zrušení rozhodnutí Soudu vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje, nebo věc vrátit zpět Soudu k rozhodnutí.

107 V projednávaném případě vzhledem k tomu, že, jak vyplývá z bodů 84 až 95 tohoto rozsudku, první část prvního žalobního důvodu uplatňovaného společností KFC na podporu její žaloby na neplatnost sporného rozhodnutí není opodstatněná, je třeba přezkoumat druhou část uvedeného žalobního důvodu, jakož i druhý a třetí žalobní důvod uplatňované na podporu této žaloby.

108 Přitom rozhodnutí zejména o tomto třetím žalobním důvodu, vycházejícím z porušení povinnosti poskytnout odůvodnění, předpokládá skutková posouzení na základě skutečností, které nebyly Soudem přezkoumávány.

109 Z toho vyplývá, že Soudní dvůr nemůže o uvedené žalobě rozhodnout a je třeba vrátit věc zpět Soudu k rozhodnutí o této části a těchto žalobních důvodech.

K nákladům řízení

- 110 Vzhledem k tomu, že je věc vrácena zpět Soudu, je třeba rozhodnout o nákladech řízení souvisejících s tímto řízením o kasačním opravném prostředku později.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 12. září 2007, Koninklijke Friesland Foods v. Komise (T-348/03), se zrušuje.**

- 2) Věc se vrací Soudu prvního stupně Evropských společenství.**

- 3) O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

Podpisy.